

Výlet

„Támhle letí,“ vykřikl Jirka nadšeně, že vidí další Perseidu.

„Kde?“ Kája bleskurychle zvedá hlavu. Zatímco sledoval hvězdnou oblohu ve svém kapesním počítači, aby se zorientoval na té skutečné, unikl mu další nebeský úkaz.

„A támhle je další,“ zajásala Zuzka. Podvědomě se ohnala rukou, aniž odtrhla oči z černého sametu posázeného miliony světýlek. Měla pocit, že se jí něco mihlo kolem ucha. Jen já vím, co to bylo.

Opřená o auto, zakláním hlavu a kochám se s ostatními záplavou hvězd...

• • •

Zvonek u dveří zadrnčel. „Už jsou tu,“ houkla jsem do pracovny a běžím otevřít. Kája bere informaci v potaz a zvedá se od rozdělaného webu uvítat spolu se mnou hosty.

Jirka s Kájou zapadli hned z chodby do pracovny a já se Zuzkou do obýváku k teplému čaji.

Kluci cosi probírají u počítače. Nám to nevadí. Se Zuzkou jsme se nekonečně dlouho neviděly, takže si máme mnohé co povyprávět. Vynořují se stále nová témata.

„Pěvecký seminář? No co ti budu povídat...“ líčím nadšeně Zuzce a vyměňujeme si poznatky z nedělních chval.

„Prázdniny...“ mávla Zuzka rukou. „Jsem víc rozlítaná, než když je normálně škola.“ Zuzka jmenuje všechny návštěvy, které za letní prázdniny stihli absolvovat. „Macka i Luky jsou na brigádě u bráchy. Luky se sekl do prstu.“ Automaticky při té představě sykám a Zuzka pokračuje: „Tak jsem jela místo něho na záskok, než se mu to trochu zhojí. Prostě neustále někde něco.“ Ale i přes jistou únavu vypadá přítelkyně spokojeně.

„A co vy?“ ptá se mě.

„Měním práci,“ vysvětluji jednu z posledních změn a přecházím k příjemnějšímu tématu: „Martin, víš který?“ vysvětluji podrobněji a Zuzka přikyvuje, „mi nabídl takovou malou spolupráci na jeho poslední knize.“ Nadšeně popisují, jak mě uchvátila slovenština a jak se nemůžu odtrhnout od textu, do něhož s autorovým souhlasem smím zasahovat. Téma rychle střídá téma. Je toho tolik, na co e-mail ani esemesky prostě nestačí.

„Vůbec nechápu, proč si křesťané nerozumějí v základních věcech,“ přemýšlím nahlas. „Největší rozpory jsou prý mezi křesťanskými vůdci. Není to hrozné?“ Tyhle otázky mě už dlouho užírají, a prostě to nechápu. Hlavou se mi honí otázka: Jak máme lidem ukázat na Krista, když se nedomluvíme ani sami mezi sebou?

„Málo komunikace a spousta nedorozumění...“,“ podotýká Zuzka.

Souhlasně přikyvuji. Je to přesně ono. Nevysvětlená nedorozumění automaticky stavějí zdi, přes které na sebe za chvíli nevidíme. Čím jsou vyšší, už se i špatně slyšíme a snadno přeslechneme to, co chtěl ten na druhé straně opravdu říct. Jeden volá: „Mám tě rád, chci ti jen pomoci.“ A ten druhý slyší vzdálené a nejasné: „Jsi neřád, přeji ti nemoc.“ A tak vznikají podivné fámy, rozpory, a někdy žel i nenávisť. Tichá pošta za chvíli dokáže udělat z komára velblouda. Ale proč to vůbec dopustíme? Zaháním otázku ve své hlavě, vím, že já sama tenhle oříšek nerozlousknu.

„Kdy chcete jít do té číny?“ měním smutné téma.

„Nevím, řekněte si,“ přehodila Zuzka rozhodnutí na mou stranu hřiště.

• • •

Dlouho jsme se tak nepobavili. Při odchodu z restaurace se všichni smějeme.

Paní majitelka nás vyprovází s přátelským úsměvem na tváři. I ona se s námi pobavila, jakožto posledními hosty před zavíračkou.

„A pojedeme někam za město pozorovat ty Perseidy?“ ptáme se šoféra Jirky.

„Určitě,“ souhlasí.

„Ale ještě je brzy, až tak kolem dvanáctý,“ upřesňuje čas Kája.

Takže do vytoužené podívané zbývá ještě pár chvil na hitparádu našich nových cédéček.

Konečně vyrazíme za přesvícené město, v němž je pozorování téměř nemožné.

„Tady?“ navrhuje Zuzka místo k zastavení. Všichni se soukáme z auta na poklidném místě vedlejší silnice.

„To je nádhera,“ žasnu nad tím dokonale úchvatným pohledem.

Kája vytahuje kapesní počítač a hledá v něm hvězdnou oblohu.

Vidíme první Perseidy. Nebe je bez mráčku a hvězdy jsou úžasně vidět. Opírám se o auto, aby se mi nezatočila hlava z té obrovské klenby nade mnou. Je to vůbec možné? Kolik různých problémů tady na Zemi řešíme, a přitom jsme míň než zrno písku v tom hlubokém vesmíru, probíhá mi hlavou. A Bůh se stejně dál zajímá i o ty malé postavičky na třetí planetě od Slunce.

Na obloze se objevila další žhavá čára.

„Támhle letí,“ vykřikl Jirka nadšeně, že vidí další Perseidu.

„Kde?“ zaúpěl Kája. Zatímco sleduje hvězdnou oblohu ve svém Palmu, aby se zorientoval na té skutečné, unikl mu další nebeský úkaz.

Dívám se tím směrem. Nádhera. Ale proč ta čára nemizí? No vážně, stále je tam. Ve světle posledních tragických zpráv mě napadají děsivé myšlenky, že to snad ani nebyla Perseida? Že to bylo letadlo? A hoří?

„Co to je?“ ptám se ostatních, ale všichni mlčí.

„Kájo? Proč ta čára nemizí?“ ptám se, ale ten upřeně hledí do Palmu. Display mu trochu ozařuje tvář a mě připadá, že snad vůbec nemrká. Jdu k němu blíž. A opravdu, vůbec nereaguje.

„Zuzi?“ volám přes auto. Nic. Jirkova silueta se rýsuje na tmavém pozadí. Ukazuje k nebi na Perseidu.

„Zuzi? Co je s tebou?“ dotýkám se přítelkyně. V té tmě jí svítí jen nehybné oči upírající se na nebe. Odráží se v nich žhavá čára nad námi.

Vracím se zmateně k manželovi. Stále sleduje svůj Palm a ne-reaguje na má slova. Teprve teď si všímám, že i auta na vzdálené hlavní silnici stojí. Vlastně všude nastalo naprosté ticho. Ve tmě není nic vidět, ale určitě vím, že se nepohnul ani lísteček na stromě.

„Co se to tu děje?“ bojím se vyslovit nahlas. Mám najednou pocit, jako kdybych se mírně odpoutávala od země. Těžko popsat, jestli se hýbu, nebo jen pronikám skrze něco někam... Kam vlastně?

„Zvu tě na výlet,“ slyším hlas. Vlastně ani neslyším, spíš mnou celou proniká. Vnímám ho každou buňkou svého těla. Cítím se tak zvláštně. Ne, vůbec nemám strach. Naopak. Polévá mě příjemný klid a prostupuje celou mou bytostí. Přemáhá mě touha zjistit, o jakém výletě je řeč, a souhlasně přikyvuji.

Míjí mě okolí. V podstatě nemusím hnout ani rukou, a přesto se pohybuji neskutečně rychle. To je přece..., myslím si.

„Ano, to je Sluneční soustava ve tvé domovské galaxii,“ řekl.

Moje myšlenky jako by mu nebyly neznámé. Věděl naprosto přesně, na co myslím.

„To není možné,“ divím se nahlas a bez dechu sleduji úžasné galaxie, které mžikem oka míváme. Nenacházím příměr pro tu nádhru. Ani nejlepší planetárium nedokáže vykouzlit to, co se teď tak neskutečně rychle odehrává před mým zrakem.

„Chci ti ukázat mnohem víc,“ řekl mi. Poznala jsem ho hned při prvních slovech. Nikdo nedokáže proniknout slovem tak hluboko. Tak niterně a láskyplně.

„Kam míříme?“ ptám se zvědavě.

„Domů,“ odpověděl mi jednoduše. To slovo mi okamžitě dalo jasný smysl.

Tma stále více houstne. Připadá mi, že už musíme být šíleně daleko. Jako by se mě zmocnila závrať. Přivírám oči a nechávám se unášet vesmírem.

• • •

Skrze víčka začínám vnímat světlo. Napadá mě: Kde se tu bere? Oči instinktivně otevírám.

„Jsme na místě,“ řekl mi s úsměvem.

Ani nemusel víc vysvětlovat. Víím přesně, kde jsme. Moje nejnítěnější já se tetelí radostí, že je doma.

Rozhlížím se zvědavě kolem sebe. Po průhledné zlaté ulici se ke mně blíží nepopsatelně nádherná postava. Moje srdce pulsuje širokou škálou citů. Nevím, jestli mám pokleknout. Obejmout ho, nebo tiše stát? Chce se mi křičet radostí a vypustit z úst ta nejkrásnější slova chvály, ale cokoli, co mi přichází na jazyk, je slabým odvarem toho, co chce vyslovit mé srdce.

Pláču nad sebou, pláču radostí, pláču nadšením i touhou. Přiblížil se ke mně a setřel mi slzy svou dlaní. „Pojď, chci odpovědět na tvé otázky.“

Vychází z něho něco, co mne pohlcuje a zaplavuje radostí, pocity nadšení, chce se mi smát, když vidím Jeho rozesmátou tvář. Tak bezpečně jsem se snad nikdy necítila. Jako by neexistovalo zlo, smutek, strach, lež... Vnímám jen samu ztělesněnou Dokonalost.

Jdu poslušně za ním jako kuřátko za kvočnou a v hlavě mi burácí jeden dotaz za druhým. On je znal. Naprosto přesně věděl, na co se budu ptát.

Nedaleko od nás vidím shromáždění mnoha osob. Směřujeme k nim. Cestou obdivně sleduji všechno kolem sebe. Míváme dokonalé stromy s bezchybným ovocem. Vnímám jeho vůni, jeho úžasné barvy, a aniž bych plod vzala do rukou, mám pocit, že mé dlaně znají jeho tvar, cítím v ústech jeho sladkou chuť. Láká mě už

při pohledu. Jakou asi musí mít nenapodobitelnou chuť, pokud ho tak silně vnímám, aniž jsem ještě ochutnala, napadá mě. Tráva i květy jako by pulzovaly životem. Ano, i vzduch tu má jistou podobu života. Vše má jakýsi nadpřirozený náboj. Náboj zvaný život.

Barvy jsou prostě nepopsatelné. S těmi pozemskými se zdaleka nemohou porovnávat. Každá barva tady je tak nekonečně sytá, při pohledu na každou z nich mám pocit, že se neustále mění v paletu různých odstínů. Vzduchem se linou neodolatelné vůně, a přesto se nemísí, mohu jednotlivě rozeznat každou z nich. Žádná nedráždí, ani jedna není nepříjemná. Celé to prostředí se mě nějakým způsobem dotýká a jemně hladí.

„Je to dokonalé... Více než to,“ vydechla jsem obdivně.

„To kvůli mým dětem,“ podíval se mi přímo do očí, „to kvůli tobě.“ Ten pohled mnou hluboce projel. Naplnil mě radostí. Vlastně víc než radostí. Vděčností a pocitem dětské jistoty. Všechno se zdálo být nějak znásobeno oproti tomu, co znám. Všechno nabývalo naprosto jiných rozměrů, podstaty. To, co pro mě dosud bylo běžné, se nyní zdálo být neskutečné. Nepopsatelné. Nadpřirozené.

Přiblížili jsme se k tomu početnému shromáždění. Jediné, co jsem opravdu vnímala, byl mocný nezadržitelný proud. Proud něčeho nadpozemského, co proudilo směrem k trůnu, zahalenému smaragdovou duhou. Několik mužů u jeho úpatí sbíralo a znovu radostně vrhalo své koruny jako výraz nejhlubší úcty. Rozeznávám zářící osobu na trůnu.

„Oni mě chválí,“ odpověděl jednoduše na mou další skrytou otázku.

No jistě, dochází mi. To je přece proud chvály. Tak jednotný. Silný. Upřímný. Je vůbec možné, že existuje chvála tak dokonalá? Nemohu uvěřit.

Vyhrkla jsem první, co mě napadlo: „Chci to umět. Chci to předat v našem sboru. Jak má vypadat chvála na zemi, aby dosáhla tohoto? Čím tě nejlíp uctíme, Pane?“ Mozek mi pracuje na plné obrátky. Přemýšlím, jaké nástroje. Jaký styl? V Písmu se toho uvádí tak málo. Jak to tihle dělají, že je to tolik mocné?

„Projdi se mezi nimi,“ vyzval mě.

Nechápu proč? Vždyť ten zvuk vychází odevšad stejný a je tak absolutně jednotný. Popošla jsem přesto o pár metrů a pozorně naslouchala. To je zvláštní, napadá mě. Teprve když se zaposlouchám blíž, rozeznávám elektrickou kytaru, bongo a hlasité bicí. To mě těší, že nejsou tyhle nástroje na indexu, říkám si v mysli a usmívám se.

Vidím, jak mi Pán kyne, ať jdu dál. Jdu trochu doprostřed a naslouchám. Cestou slyším technorytmy a několik rockových variací. Slyším dobře? Rozladěné harmonium? No skutečně, skoro neladí. Jak je to vůbec možné, že tak úžasně souzní v tom celkovém dojmu?

„Podívej,“ ukázal Pán na něco, co vzdáleně připomínalo trojrozměrnou projekci. Na staré, rozladěné harmonium hraje starý muž. Velmi slušně oblečený. Cele ponořený do hudby. „Můj věrný Bartoloměj. Je mi blízko už šedesát pět let,“ vysvětlil mi Pán laskavým tónem.

Ano, chápu přesně, co mi tím chce naznačit. Jde mu o to, co vychází ze srdce, a ne z nástroje, byť hrozně rozladěného.

Prošla jsem středem a přiblížila se k levému okraji, abych lépe viděla na projekci. Cestou jsem zaslechla piáno, housle, harfu, panovu flétnu a občas se prodral zvuk tympánu a tamburíny. Zpěv se prolíná od jazzu přes operní projev, rockovou chválu a těsně za mými zády doznívá rap.

Co to? Usmívám se a kroutím hlavou. Opravdu slyším dechovku? No vážně, dechovka se svým typickým rytmem, jen místo mnohdy oplzlých hospodských textů tu slyším slova ke chvále Pána a Jeho stvoření. To je neskutečné. Jdu dál a žasnu nad rozmanitostí žánrů, kterými je možné Pána uctít. Jak omezení jsme ve svých názorech, vzdychám uvnitř sebe sama.

Zastavila jsem se kousek od projekce. Upoutal mě zvuk zprava. Slyším podivné pískání. Nedokážu slovy popsat, co to je. Něco podobného, jako když se ladí staré rádio, a místo hudby vydává jen uši trahající pískot. Jenže tenhle zvuk pískal v jakémsi akordu

snad čtyř tónů a čas od času se měnila jeho zvláštní frekvence. Zírám na projekci. Mladík v nějaké podivné kombinéze a s účesem, za který by se nestyděl ani ten nejoriginálnější pankáč, přejížděl rukama, jakoby na vzduchovém polštáři, nad dvěma stříbrnými ragbyovými míči. Nikdy jsem nic podobného neviděla. Mladík měl zavřené oči a pazvuky si očividně užíval.

„To je David. Za pár let se narodí. Bude mi velmi blízko. Jeho chvála se bude dotýkat mého srdce. Povede můj lid do hlubokého uctívání,“ řekl mi Pán.

Šokovaně sleduji projekci, kde obraz pomalu klouže z Davida směrem do lidu. Zírám s otevřenou pusou na stadion s desítkami tisíců lidí vztahujících ruce k nebi a chválících Pána. Neuvěřitelné. „Chápu, nezáleží na nástrojích, záleží Ti na interpretovi,“ sděluji své zjištění.

Pán se usmívá a souhlasně přikyvuje. Ještě chvíli si užívám tu nádhernou jednotu složenou z tolika rozdílných nástrojů, ale z naprosto stejně vydaných srdcí.

Chci se na něco zeptat, ale on už to ví. Vede mě dál od shromáždění, odkud nás vyprovázejí nádherné tóny a chvalozpěv.

Jdeme podél průzračné říčky. I ona kolem sebe šíří vůni. Ne, není to vlhkost ani žabinec. Voda vážně voní. Sedáme si do nejměkčí trávy, jakou jsem kdy viděla. Všechno je bezvadně osvětleno, aniž by byl vidět zdroj. Nevidím nikde slunce, a přesto tu není ani známka šera. To světlo je jasné, a přesto nebodá do očí. Všechno působí tak pokojně, dokonale a harmonicky. Mám pocit, že tolik blaha nemůžu unést.

„Chci ti ukázat svou nevěstu,“ řekl s takovou láskou a něhou, že nebylo pochyb o jeho silných a upřímných citech.

Před námi se rozvinula obdobná projekce jako ve shromáždění lidu u trůnu. Nechápal jsem, na co se vlastně dívám. Rozeznávám lidi. Mnoho lidí. Někteří vypadali normálně. Někteří byli zvláštně flekatí, ale mě nejvíce zaujali ti, kteří vypadali tak nějak průhledně. Podobně jako medúza, s nějakým světelným zdrojem uvnitř.

Nechápavě jsem pohlédla na Pána.

Ukázal prstem na ty průhledné. „To je má nevěsta,“ z Jeho hlasu bylo patrné, jak moc hrdý je na ni. „Čím blíží jsou mi, tím průzračnější je jejich život. A světlo, které jsem do nich vložil, může zářit druhým.“

Začalo mi svítat. Vlastně už jsem tušila, co řekne, když pokračoval: „Tihle jsou také má nevěsta, ale ještě bojují sami se sebou. Nechtějí se vzdát některých svých návyků, přetvářek. Ty na nich uvízly jako nepropustné skvrny. Mé světlo jimi neprojde. Vychází jen těmi průzračnými místy.“

„Jasně, proto jsou tak flekatí,“ kývám chápatě hlavou.

„A tihle jsou zatím ještě v krustě špíny,“ řekl lítostivě a já v Jeho očích rozpoznala bezdnou bolest.

„A ty si tedy používáš ty průhledné, ne?“ ptám se logicky.

„To si vážně myslíš?“ odpověděl bezelstně otázkou.

Nejradši bych si ta slova nacpala zpátky do pusy. Naprosto jasně se mi teď vybavují útržky z Bible, že u Pána nejde o „přijímání speciálních osob“, ale že zemřel i za ty, kdo ho nenávidí. Je tu pro všechny.

„Mohu použít kohokoli, ale ne každý mi to dovolí,“ rozpráhl rozpačitě ruce a pokračoval: „Čím blíží jsou mi, tím častěji jsou ochotní se mnou spolupracovat.“

Znovu jsem se přesvědčila o jeho gentlemanské podstatě. Nikoho nenutí, jen nabízí. Neznásilní ničím, jen trpělivě čeká. Nevstupuje bez pozvání, jen klepe na dveře. Na nás je, jak blízko mu budeme. Jak moc se jím necháme „zprůhlednit“. Jak často řekneme ano na jeho výzvy ke spolupráci.

„Dobře, a ti průhlední zářící jsou z jakého sboru?“ ptám se zvědavě a tajně doufám, že to bude ten náš.

Usmál se. Vůbec to nebyl ironický smích. Nebylo to ani ponížující. Ten úsměv mi ale jasně vysvětlil, jak moc se mýlím. Že stále ještě uvažuji příliš lidsky, a ne tak, jako on.

„Moje nevěsta nemá žádnou zvláštní nálepku.“

Jeho vysvětlení bylo více než jasné. Nedívá se na název společnosti. Dívá se na srdce. Jen kvůli mně zobrazoval různé sbory, kde k nebi vztahovali ruce zářící i flekatí lidé. Dokonce se tu a tam objevili i ti naprosto tmaví. Nevěřím vlastním očím. Copak i tady...? Ne, tak to bych nečekala, zírám na sbor, ve kterém bych takové lidi asi nikdy nehledala. I tam se totiž objevilo několik zářících postav. Mé lidské představy se sypou jako domeček z karet.

Ukázal mi sbory, kde se mohl jako Pán procházet středem. Ukázal mi sbory, kde byl vytlačován do zadních řad. Ukázal mi sbory, kam nesměl vstoupit, stál za dveřmi a trpělivě klepal.

„Ale proč dochází k tolika nedorozuměním? Proč vznikají rozpory v učení. Bible je jen jedna a ty jsi stále stejný, ne?“ obracím se na Pána se salvou otázek.

Sotva postřehnutelným pohybem ruky posunul výjev na projekci a za kazatelnu v neznámém sboru se objevil muž středních let. Hovořil k lidu a z jeho úst vycházel proud průzračné vody, která plynula přímo k srdcím posluchačů. Byl to úžasný pohled. Ale co to? Proud náhle zeslábl a ustal. Kazatel ale zjevně hovoří dál. Dívám se překvapeně na Pána a můj pohled žádá vysvětlení.

„V této chvíli kazatel mluví své vlastní slovo v domnění, že je moje,“ vysvětlil mi. Dívám se na projekci. Z kazatelových úst už zase proudí voda. Aha, přemýšlím, takže stačí, aby kazatel prohlásil něco ze své hlavy a vydával to za Boží slova. Lidi tuto „pravdu“ převezmou. Pak to samozřejmě musí vnést nedorozumění mezi ně a další křesťany, kteří to vidí v Bibli jinak.

Sedíme spolu a já nedokážu odhadnout, jak dlouho. Pán trpělivě zodpovídá každou moji nejasnost.

• • •

Výlet je u konce. Znovu prolétám mezi galaxiemi až k té mojí. Už vidím blankytně modrou planetu. Rychle se blížím dolů a už stojím u auta.

„Proč se nehýbají?“ ptám se, když děkuji za nádhernou exkurzi.

„Byla jsi v mé nadčasové dimenzi. Ale vrátím tě zpátky do běhu času,“ vysvětlil mi a já věděla, že mě neopustí ani v tom pozemském čase.

„Prosím, ještě počkej,“ žádám, když se blížím k Zuzce. Pán se usmívá a souhlasně přikyvuje. Šeptám jí do ucha všechny ty nádherné zážitky ohledně chvály. Vím, že za chvíli už nebudu schopna tu nádheru popsat pozemskými slovy. Ani teď nedokážu dost dobře formulovat slova, která by obsáhla tu dokonalost.

Objímám láskyplně manžela a dělím se s ním o zážitek z projekce, kdy z kazatelových úst vycházel proud živé vody. Mluvím dostatečně nahlas, aby má slova dolehla i k Jirkovým uším.

Cítím, jak se znovu nohama vracím pevně na zem. Slyším z dálky projíždět auta. Žhavá čára Perseidy ve vteřině zmizela.

• • •

„A támhle je další,“ zajásala Zuzka.

Podvědomě se ohnala rukou, aniž odtrhla oči z černého sametu posázeného miliony světýlek. Měla pocit, že se jí něco mihlo kolem ucha. Jen já vím, co to bylo.

Opřená o auto, zakláním hlavu a kochám se s ostatními záplavou hvězd...